



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 680/2022-11

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Straku a sudcov Roberta Šorla a Martina Vernarského (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou CIMRÁK, s. r. o., Štefánikova 7, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 5 Svk 19/2021 z 1. júla 2022 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 18. októbra 2022 domáha vyslovenia porušenia základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“ alebo „kasačný súd“) č. k. 5 Svk 19/2021 z 1. júla 2022 (ďalej len „napadnutý rozsudok“). Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu správneému súdu na ďalšie konanie a priznať mu náhradu trov konania.

II.

Skutkové východiská

2. Opatrením Okresného úradu Trenčín, pozemkového a lesného odboru (ďalej len „okresný úrad“) č. k. OU-TN-PLO-2016/007678 z 8. marca 2016 (ďalej len „opatrenie č. 1“) došlo k evidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru [REDAKOVANÉ] uzatvorenej medzi vlastníkami spoločného poľovného revíru [REDAKOVANÉ] (ďalej len „spoločný poľovný revír“) a Poľovníckou spoločnosťou [REDAKOVANÉ].

3. Opatrením č. k. OU-TN-PLO-2016/007680 z 8. marca 2016 (ďalej len „opatrenie č. 2“) okresný úrad nezaevidoval zmluvu o užívaní poľovného revíru [REDAKOVANÉ] uzatvorenú medzi vlastníkmi spoločného poľovného revíru a sťažovateľom.

4. Proti obom opatreniam podal sťažovateľ správnu žalobu, ktorou sa domáhal ich zrušenia. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „správny súd“) správnu žalobu uznesením č. k. 11 S 116/2016-100 z 21. novembra 2017 odmietol. Voči tomuto uzneseniu podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, o ktorej rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č. k. 8 Sžk 10/2018 z 22. augusta 2019 tak, že uvedené uznesenie zrušil a vec vrátil správne mu súdu na ďalšie konanie.

5. Správny súd v ďalšom konaní rozsudkom č. k. 11 S 163/2019-98 z 2. júna 2021 správnu žalobu v časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia opatrenia č. 1, odmietol podľa § 98 písm. e) Správneho súdneho poriadku (ďalej len SSP“). V časti, ktorou sa sťažovateľ domáhal zrušenia opatrenia č. 2, bola správna žaloba zamietnutá podľa § 190 SSP. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ kasačnú sťažnosť, ktorú kasačný súd napadnutým rozsudkom zamietol.

III.

Argumentácia sťažovateľa

6. Pokiaľ ide o prvú líniu argumentov, sťažovateľ prezentuje názor o nezákonnosti opatrení, ktoré aproboval správny súd a v nadväznosti na to aj najvyšší správny súd. Okresný úrad podľa sťažovateľovho názoru nepostupoval správne pri určení výmery spoločného poľovného revíru na účel zistenia, či zmluvu o užívaní poľovného revíru podpísali v súlade s § 16 ods. 2 zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o poľovníctve“) vlastníci spoločného poľovného revíru vlastníaci najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru.

7. Nesprávnosť spočíva v tom, že okresný úrad v procese výkonu evidenčnej povinnosti podľa § 16 zákona o poľovníctve určil aktuálnu výmeru poľovných pozemkov, a to tak, že vylúčil pozemky, ktoré v období po vydaní rozhodnutia o uznaní poľovného revíru získali charakter nepoľovnej plochy podľa § 2 písm. f) zákona o poľovníctve. Takto určená výmera spoločného poľovného revíru činila 2101,9262 ha. Ak by však okresný úrad určoval predmetnú výmeru zo spoločného poľovného revíru, ktorý bol uznaný rozhodnutím okresného úradu podľa § 4 zákona o poľovníctve, teda bez vylúčenia uvedených pozemkov, výmera by činila 2161,45 ha. V takom prípade by nebolo možné pre nedosiahnutie súhlasu s predmetnou zmluvou vlastníkmi spoločného poľovného revíru vlastniacimi najmenej nadpolovičnú väčšinu poľovných pozemkov z výmery poľovného revíru (§ 16 ods. 2 zákona o poľovníctve) evidovať nielen avizovanú zmluvu uzatvorenú so sťažovateľom, ale ani takúto zmluvu uzatvorenú s Poľovníckou spoločnosťou [REDAKOVANÉ]. Podľa sťažovateľovho názoru totiž zmena poľovného pozemku na nepoľovnú plochu nie je možná len posúdením okresného úradu bez rozhodnutia, ale je potrebné tak vykonať na základe žiadosti vlastníka zmenou rozhodnutia o uznaní poľovného revíru.

8. Druhá sťažnostná námietka súvisí s nedostatkom odôvodnenia napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o sťažovateľom tvrdenú neúplnosť administratívneho spisu, ktorý okresný úrad predložil správne mu súdu. Sťažovateľ poukazuje, že okresný úrad svoj postup týkajúci sa určenia aktuálnej výmery spoločného poľovného revíru uviedol v „zázname o určení výmery poľovného revíru

■■■■ a o určení vybraných vlastnických vztahov“ zo 7. marca 2016, ktorého súčasťou mal byť aj CD nosič s elektronickými podkladmi. Predmetný CD nosič sa v administratívnom spise podľa tvrdenia sťažovateľa nenachádzal, čo zistil aj správny súd. Z tohto dôvodu bol okresný úrad vyzvaný na doplnenie administratívneho spisu. To sa však neudialo. Administratívny spis teda bol neúplný a nebol žurnalizovaný.

IV.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavnú sťažnosť sťažovateľa ústavný súd predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. Podstatou prvej sťažnostnej námietky je sťažovateľova nespokojnosť s tým, že zmluva o užívaní poľovného revíru, ktorej bol zmluvnou stranou, nebola okresným úradom evidovaná, pričom zmluva o užívaní poľovného revíru, ktorej zmluvnou stranou bola Poľovnícka spoločnosť ■■■■, v procese evidovania obstála. Podľa sťažovateľa okresný úrad vypočítal základ pre určenie väčšiny podľa § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve nesprávne v prospech konkurenta (poľovnícka spoločnosť).

11. Pre ústavný súd je v odpovedi na predmetný sťažnostný dôvod podstatné, že neúspech sťažovateľa v procese realizácie evidenčnej právomoci okresným úradom nie je priamym dôsledkom úspechu Poľovníckej spoločnosti ■■■■ v správnom procese toho istého charakteru. Inak povedané, prípadné neevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru, kde sa v pozícii kontrahenta nachádzala Poľovnícka spoločnosť ■■■■ sa optikou práv obsiahnutých v ústave a v dohovore organicky neupína na evidovanie zmluvy toho istého typu, ktorej stranou bol sťažovateľ. Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemohol prisvedčiť tejto časti sťažnostnej argumentácie a vysloviť zásah do sťažovateľom namietaného porušenia základného práva podľa ústavy a práva podľa dohovoru.

12. Pokiaľ ide o druhú sťažnostnú námietku, ústavný súd konštatuje, že aj tú sťažovateľ v kasačnej argumentácii prednáša vo väzbe na spôsob určenia základu pre výpočet väčšiny podľa § 16 ods. 2 zákona o poľovníctve, ktorá bola konštatovaná v súvislosti so zmluvou o užívaní poľovného revíru evidovanou v prospech Poľovníckej spoločnosti ■■■■. Inak povedané, čo do obsahového posolstva predmetnej námietky sťažovateľ neargumentuje, že okresný úrad mal evidovať zmluvu, ktorej bol zmluvnou stranou, ale argumentuje, že nemalo dôjsť k evidencii zmluvy, ktorej zmluvnou stranou bola Poľovnícka spoločnosť ■■■■.

13. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c.

Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. 5. 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. 2. 1998). Z práva na spravodlivú súdnu ochranu vyplýva povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (Kraska c. Švajčiarsko z 29. 4. 1993, II. ÚS 410/06).

14. Dosiahnutie prípadného neúspechu Poľovníckej spoločnosti [REDAKOVANÉ] v procese evidovania predmetnej zmluvy by samo osebe nemalo za následok úspech sťažovateľa. Povedané inak, podľa názoru ústavného súdu ide o argumentáciu nepodstatnú z hľadiska predmetu poskytovanej správnej súdnej ochrany, ktorou je účinná ochrana subjektívnych práv sťažovateľa pred zásahmi produkovanými vo verejno-správnom prostredí. Preto, ak najvyšší správny súd nereagoval na kasačnú námietku založenú na absencii CD nosiča s podkladmi týkajúcimi sa výmery sporného poľovného revíru v administratívnom spise a v dôsledku toho zameranú opätovne na základnú kritiku sťažovateľa ústiacu do spochybnenia evidencie zmluvy s Poľovníckou spoločnosťou [REDAKOVANÉ], nešlo o otázku, ktorá mala pre súdnu ochranu poskytovanú sťažovateľovi význam relevantný z pohľadu jeho označených práv. Ani uvedený dôvod ústavnej sťažnosti preto nemohol mať za následok reálnosť zásahu do sťažovateľom tvrdených ustanovení ústavy a dohovoru.

15. Ústavný súd so zreteľom na uvedené pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k zisteniu, že napadnutý rozsudok nesignalizuje možnosť porušenia základných práv sťažovateľa uvedených v záhlaví tejto ústavnej sťažnosti, z čoho rezultuje, že dôvodnosť ústavnej sťažnosti nie je potrebné preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie. Podanú ústavnú sťažnosť preto ústavný súd odmietol v jej celosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v tejto ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2022

Peter Straka
predseda senátu